

Győri László

Csalogány

*Hol volt, hol nem volt, de volt,
volt egy ember itt meg ott,
ahogy később kiderült,
egy időben élt velünk.
Úgy hívták, hogy Csalogány.
Ma is az a hagyomány:
általában a gyerek
apja nevét kapja meg,
így lett ő is Csalogány
egész természetesen.
Így kell hívnunk ezután.
Címe az e-maileken
annyi: csaloganykukac
ikszonlájñ meg hát a hu.
Nem is olyan sanyarú
megjegyezni, egyszerű
ez a néhány kis betű.*

*Nem volt benne semmi gőg,
hogy e név illeti őt.
Még hogy gőgös, büszke? Sőt
kellemetlen volt neki,
hogy ez a név illeti.*

*Csúfolgatták ugyanis
épp eleget érte kis
korától fogva egész
addig, amíg iskolás
volt; akár a vízfolyás,
úgy csurgott rá: „Csalogány,
segge partja halovány!”
Nem semmi! Sőt nem kevés.*

*Később az egyetemen
elfújta a tudomány,
nem csúfolta érte őt
az égvilágán soha*

senki a neve miatt:
ha Csalogány, Csalogány.
Volt már tolerancia.
Nem cikizték agyilag,
egyszerűen Csalinak
hívták a haverjai.
– Gyere sörözni, Csali!
– Gyere csocsózni, Csali!
Néha elment, néha nem.
Így telt el az egyetem.
Csalogány egyéb iránt
nemcsak sörözgetni járt,
szemináriumokon
is illendően megjelent.
Nem volt ugyan hegyorom,
egyszer-kétszer megbukott,
elhúzták, de újra ment.
Miről szól az egyetem?
Vége diploma legyen.
Kollokvium, kreditek,
most már Isten veletek!

Bankba került, sikerült,
az egyetem messze tűnt.
Úgy dolgozott, mint barom,
mint állat, de tűrhető,
OTP-be gyűrhető
fizetése volt, amint
lenni szokott rendszerint.
Egyre nagyobb, egyre több.
És már karrierre tört.
Volt zsozsója, névjegye,
azt se tudta, mire költ.
Segge partja halovány?
Csalogány úr Csalogány.
A neve az most se más,
de már osztályvezető,
trendi, Gucci, elegáns
nyakkendőt visel a srác –
farmer, pulóver, zakó
mind jó üzletből való,
egyszóval már nagymenő.

Ügyvezető, menedzser
sőt manager nem egyszer.

Évszak ahogy változik,
nyárra ősz jön, őszidő,
ő is más lesz, éspedig
mister, Herr vagy monsieur.
Angolul felsőfokon,
de hogyha rákényszerül,
franciául, németül
is a társalgásba von.
Szakértő, projekteket
menedzsel, úgy ejteget,
úgy emel föl ezt meg azt
a háttérben csendesesen,
hogy nem tudja senki sem.
Összeragaszt, szétszakaszt
kit így, kit úgy érdeme,
nem is önnön érdeke
szerint, dehogy aszerint
dönt, ront, – érdeme viszont
annak van csupán, akit
jól felfogott érdeke
mentén arra fényesít.
Tudniillik így beszél:
mentén, arról szól – csak így
rakja a mondatait,
habár ami kellene,
aki – mondja bármire.
Egyszóval már igazi
új divatú nyelvzseni.

Tudja, hogy van posztmodern.
Szűziesen, meztelen
polcán egy-két könyv borong.
Csalogány úr, Csalogány,
nem olvas, csak díjat oszt,
dehogy érdeklí a poszt.
Ami könyve, dedikált,
úgy kapja, úgy teszi el,
hogy mind a por nyeli el.
Van is hová tennie:
villája van szép helyen,
kinéz, lenéz, sőt lelát.
Olvasmánya kézfogás,
kézlapokkal paroláz.
Képviselőkkel szemez,
lobbizik és pókerez,

tőlük tudja, hogy megint
írónk remekművet írt,
idén most is neki kell
díjat adni ezrivel.
Őt díjazza az a pénz.
Híre-neve messze néz.

Hol volt, hol nem volt, de van
egyszer egy fenti ember,
nem is egyszer, én ugyan
soha nem ismerem fel,
jobban mondva ismerem,
fölismerem, ez az, ó,
dettó, de ha szembe jó,
mégis úgy tesz, mintha nem
sejtené, hogy én vagyok
én, s néz és eloldalog.
Ő van, én már senki sem.
Régen erre-arra kért,
segítsek, az istenért...
... ugye, szól?... az Elnök úr!...
... most... halaszthatatlanul...
Régen előre köszönt
farkcsóválva, mint az eb.

Igen, ősi ismerős,
hiába múlt sok-sok ősz,
mégis ugyanaz a hős,
rajta mindegyik vonás
ugyanaz az ős zománc.
Halhatatlan. Csalogány.
Segge partja halovány.